

Erik Enby: Genhypotesen om cancer duger inte – Nu får det vara nog!

En internationell kromosomstudie som involverar omkring 1 000 forskare har kommit fram till att 80 genförändringar ökar risken för bröstcancer, äggstockscancer och prostatacancer. Ingen av forskarna kan dock visa att en plötslig förändring i en gen verkligen är den direkta orsaken till cancerväxt i en vävnad, hävdar Erik Enby i denna kritiska kommentar.

Det låter fantastiskt trovärdigt när 1 000 forskare säger samma sak. Det är dock inte så svårt att förmå dem att uttrycka konsensus. I Sverige finns det säkert 100 cancerforskare och genetiker – på 10 länder blir det 1 000 forskare. De följer alla samma forskningslinje. Den i deras grupp som uttrycker en avvikande åsikt blir utfrusen. De arbetar i team. Således gäller det att hålla inne med eventuellt avvikande åsikter om man skall få vara med och dela på forskningsanslagen och med hjälp av dem någon gång kunna få den där eftertraktade doktorshatten. De flesta – jag skulle vilja säga nästan alla – låter sig inavlas för att inte riskera sin försörjning. Kom ihåg att det ofta är den ensamme vetenskapsmannen som ger upphov till nya paradigmer och ju mer omvälvande en ny kunskap är, desto mer bråk blir det. Ny kunskap kan leda till revolution. Läs om vetenskapsteoretikern Kuhns tankar om paradigmskiftet!

Kromosomteorin saknar bevis

Ingen av alla de forskare som ställer sig bakom kromosomteorin kan bevisa att en plötslig förändring i en gen skulle vara orsaken till en kronisk sjukdom eller ökad hastighet i cellmaskineriet och därmed i celldelningen och att detta därför skulle kunna ge upphov till cancerväxt i en vävnad. Märk väl att detta är en teori som det för alla ”team workers” lönar sig att leva med. Teorin om en snabbare celldelning har numera hängt med så länge att alla nya läkare som kommer in i yrket tror att den är helt korrekt och bevisad men det är den inte.

Om det är riktigt att genetiska förändringar är orsak till uppkomsten av

cancersjukdomar, borde man kunna hjälpa alla cancerpatienter med hjälp av cytostatika, vilket anses minska celldelningshastigheten i de förändrade cellerna. Många patienter förblir dock sjuka trots sådan behandling. Detta måste betyda att teorin inte riktigt stämmer. För att rädda den gamla teorin tvingas man därför bygga ut den och hävda att de patienter som det inte går att hjälpa kanske har någon sorts genetiskt orsakad förmåga att undvika effekten av cytostatika och då stämmer teorin helt plötsligt igen.

Makthavarna bestämmer

Att bygga ut teorier och utöka sitt hypotesinnehåll, för att på så sätt fortsättningsvis kunna hålla sig till och arbeta i enlighet med den gamla teorin, är en mycket avancerad forskningsbluff. Den kan vara svår att genomskåda och omedvetna läkare rättar sig gärna efter den. Hur man skall ändra eller utöka sin tro, så att den gängse teorin stämmer med oväntade eller uteblivna resultat som man får när man arbetar i enlighet med teorin, bestäms av den makthavande eliten.

Patienten får skulden

Visst måste det finnas anlag. Annars skulle vi inte ha våra egenskaper. Att emellertid hävda att genetiska förändringar skulle orsaka malign sjukdom är ju samma sak som att göra sjukdomen till en egenskap. Om man kan få alla att acceptera denna syn på allvarlig sjukdom så blir det aldrig det medicinska etablissemangets fel att så många – och det trots behandling – ändå dör i allvarliga sjukdomar. Skulden för uteblivet tillfrisknande läggs i stället på patienten, som har egenskapen att vara allvarligt

sjuk, och sådana egenskaper kan man i så fall bara ändra på genom att reparera ”felet” i genapparaten. Och det kan man inte! Jag skulle rakt på sak vilja fråga dessa forskare: – Hur *vet* de att sjukdom är genetiskt betingad? Ingen av dem kan svara, ty detta är bara vad de *tror* på grund av sina utredningar.

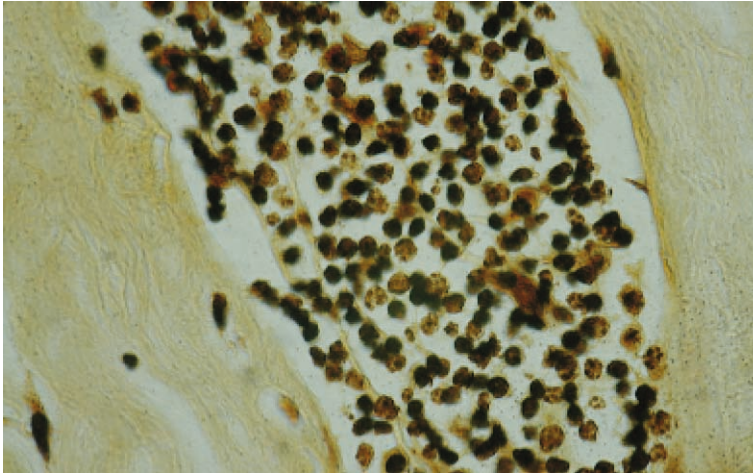
Hur ska genteorin räddas?

Baserad på min forskning är jag helt klar över att om det makthavande etablissemanget skulle börja erkänna det som jag hävdar, så måste man samtidigt förklara mina fynd utan att radera de teorier som är förhärskande i den världsbild som styr de etablerade forskarnas sätt att försöka förstå orsakerna till sjukdom. Ett sätt skulle kunna vara att börja påstå att genetiska störningar banar väg för den relativt okända och märkliga, mikrobiologiska växt som förekommer i vävnader och kroppsvätskor vid kronisk sjukdom. På så sätt skulle man kunna rädda gen- och kromosomteorin. Man skulle då även kunna utreda om genetiska förändringar kan tänkas ge upphov till urinvägsinfektioner, men något sådant torde inte ske. Det skulle nämligen vara föga glamoröst om 1 000 forskare berättade att genetiska störningar kan ge upphov till urinvägsinfektioner. Hemorrojder och åderbräck vet man inte heller orsaken till. Det blir således till slut en otroligt stor mängd gener som man måste jobba med om man i sådana fall skulle börja undra lite grann kring orsakerna till andra sjukdomar än cancer.

För tänkande hjärnor kan det med tiden dock bli så att genförklaringsmodellen till cancer och andra kroniska sjukdomar – på grund av sådana undersökningar som mina – ter sig mer och mer orimlig, för att inte säga absurd.

Försiktigare hållning

Numera säger det medicinska etablissemanget att genetiska förändringar på något sätt banar väg för utveckling av en cancersjukdom – de etablerade har blivit lite försiktigare. Det skulle i så fall kunna vara så att dylika förändringar leder till

I 2000-Talets Vetenskap nr 1/2013 kunde vi som första svenska tidskrift dokumentera att en bröstcancertumör i sin helhet utgjordes av en spor-säckssvamp.

angrepp orsakade av sådana infektioner som jag har tittat på i 35 år. Om det nu skulle förmodas vara på det sättet blir det oändligt betungande att vetenskapligt bevisa att det är så. Återstår alltså tills vidare att först och främst se till att eliminera dessa olika former av mikrobiell växt, som förekommer i kroppsvätskor och vävnader vid kroniska sjukdomar, för att därigenom förbättra den sjuke. Förutsättningar för att få den makthavande elitens tillåtelse att ta reda på hur detta skall gå till är för det första att man får detta etablissemang att inse att sådan växt skulle kunna vara ett led i sjukdomsframkallandet och för det andra att sådan forskning inte blir alltför obekvämt exempelvis ur ekonomisk synvinkel.

På samma sätt som vi eliminerar mikrober i urinen vid en urinvägsinfektion så bör vi även eliminera den mikrobiella verksamhet som är på gång vid alla de vävnadsförhårdnader som förekommer vid maligna sjukdomar.

Min teori har aldrig motbevisats

Under 35 års mikroskoperande har jag sett alla möjliga former av infektionsväxt både i tumörvävnader och kroppsvätskor när det föreligger kronisk sjukdom. Min hypotes – att det vid kroniska sjukdomar förekommer mikrobiell växt i vävnader och kroppsvätskor – har inte motbevisats av vare sig mina undersökningar eller antagonister. Tvärtom har jag med min mikroskopering bekräftat att det vid kronisk sjukdom växer något okänt i kroppsvätskor och vävnader och att hård cancersubstans är full av mikrobiell aktivitet, vilket syns tydligt om tumörvävnaden inte har påverkats av

formalin. Detta är mitt ständigt pågående forskningsprojekt och jag har inte kunnat se att min hypotes på något sätt skulle vara felaktig.

Intresset är obefintligt

I Sverige finns det 35 000 läkare och ingen av dem har under 35 år velat ta del av vad jag har sett i mikroskopet. Likheten är slående med Louis Pasteur då han med hjälp av sitt mikroskop hade observerat det som vi i dag kallar bakterier. De franska läkarna ville dock inte komma till Pasteurs laboratorium för att se det som de själva inte kände till och som de därför förnekade existensen av.

Nästa steg för mig borde kanske vara att visa att denna okända mikrobiologi orsakar sjukdomsupplevelse men det får andra göra.

Kom väl ihåg att ingen har bevisat att gonokocken ger gonorré. Det förhåller sig nog på det viset men bevisat är det inte. Inte heller är det bevisat att mikroberna i urinen vid urinvägsinfektioner orsakar sveda i urinvägarna, men det är sannolikt att det är just så. I de beskrivna fallen är grunden för hypotesen rimlig och förmodligen jämförbar med hur det verkligen förhåller sig. Det var i alla fall den slutsatsen som man drog när man en gång för länge sedan noterade den mikrobiella växten vid just dessa sjukdomar. Att komma till rätta med gonorré och urinvägsinfektion började alltså med att *tro* och nu – när man med olika substanser kan avlägsna denna mikrobiella växt och i samband därmed kan uppnå besvärslighet – ja, då kan man säga att man mer eller mindre har bekräftat att denna *tro* eller hypotes är

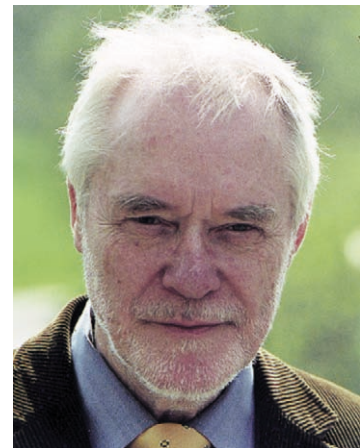
korrekt och att denna har övergått till absolut kunskap (faktum).

Mina fynd krånglar till teoribildningen

Det blir svårt att länka samman kromosomteorin med mina mikroskoperingsfynd. Fynden krånglar till det för forskarna och läkarna. Skulle de börja att se på det med samma ögon som jag så finns det en risk för att det kan uppstå ett paradigmskifte och ett sådant kan bli mycket obehagligt för dem som sedan lång tid har förlitat sig på den gamla världsbilden.

Allt måste gå långsamt – så att ingen i yrket verksam råkar illa ut; men min otålighet växer.

– Nu får det vara nog!

Erik Enby
Med Lic, Läkare
Göteborg